INSPANNINGONTSPANNING

Een serie over bijzondere activiteiten met een overnachting in eigen land, voor jong en oud, voor rustzoekers tot actiezoekers.

Van wal steken

Wie wenst zich niet zo'n oma die haar kleinkinderen zeillessen cadeau geeft? Wij zijn erbij als de kinderen hun vaardigheden laten zien na een weekje spelen met wind en water.

door **Birgitta Hermans**

De jongsten varen in een eenvoudig, roodkleurig, hoekig bootje met een vlakke bodem die in de zeilwereld de doopnaam Optimist heeft gekregen. Oma lijkt, met haar mooie, witte hoedje op haar hoofd, zo uit een Italiaanse film gestapt. Ze volgt samen met haar zoon 'de optimistjes' bij de sluiten.
De wind is bijna in slaap gesust als oma aangeeft dat ze de dag wil afsluiten met een wedstrijd. Nu komt het niet aan op zeiltechniek, maar wie het beste kan wrikken met het roer. Oma glimlacht genoeglijk als de certificaten aan haar kleinkinderen worden uitgereikt. Deze familietraditie heeft ze veiliggesteld.
De Nieuwkoopse Plassen is een oase van rust en ruimte. Het groene hart van de Randstad bevindt zich op een half uur rijden van Rotterdam, Utrecht of Amsterdam. In dit waterrijke natuurgebied ervaar je de typisch Hollandse ansichtkaarten aan den lijve. Watermolens, ruisend riet, geduldige reigers en herkauwende koeien tegen een achtergrond van Hollandse luchten. Dit is het toevluchtsoord van Bea Hekkers die hier op maat gesneden arrangementen aanbiedt. Van zeillessen, roeien, yoga, teamdagen, rietsnijden tot culinair fietsen en varen.
De Nieuwkoopse Plassen is een laagveengebied, dat voor de helft uit water bestaat. Ongelooflijk dat zo'n prachtig natuurgebied zo dichtbij de Randstad ook wel de 'vergeten plassen' wordt genoemd. Het voordeel is dat je hier de rust en de ruimte hebt om te zeilen of te varen met een fluisterboot. De fluisterboot heeft een elektromotor, waardoor hij nauwelijks hoorbaar voortbeweegt langs de rietkragen. Regelmatig moeten we bukken voor de ophaalbruggetjes en zien we jonge meerkoeten een hink-stap-sprong maken over de bladeren van de waterlelies. We vergapen ons aan de idyllisch gelegen huizen. Vanaf de waterkant hebben we goed zicht op de achtertuinen en bijbehorende bootjes. Een keertijde is er ook: de bordjes 'te koop' geven aan dat de crisis ook in het hogere segment van de woningmarkt nog niet voorbij is.
We varen door de grillige waterwegen langs uitgestrekte rietvelden, die nog altijd werk bieden aan rietsnijders en dakdekkers. Deze waterwegen vormen een verbinding met twee grote en vrij diepe veenplassen, de Noordeinderplas en de Zuideinderplas, plassen voor de 'grote pleziervaart'. Dit zijn ook de plassen waar afgelopen winter volop geschaatst werd. Ik sluit mijn ogen en even voel ik me zwieren langs de berijpte rietvelden. De dagdroom wordt aangenaam verstoord als de picknickmand wordt geopend. Geen koek-en-zopie, maar belegde broodjes. We groeten twee vissers, die dobberend in hun bootje geduldig wachten op een rimpeling in het water.
Bea Hekkers vertelt over haar zeilavonturen op zee tijdens een storm. We discussiëren over Laura Dekker, het zeilmeisje dat begonnen is aan haar wereldsoloreis. Zeilen is leren kijken, horen en voelen wat wind en water met je boot doen en daarbij voortdurend zoeken naar het juiste evenwicht. Je krachten meten met die van de natuur. Er is genoeg ruimte op de Nieuwkoopse Plassen om de zeiltechniek te leren of te verfijnen.
We sluiten ons uitje af met een overnachting in een 'gepensioneerde' watermolen. Deze locatie is helemaal top en oer-Hollands. We ontbijten met streekproducten en ons uitzicht bestaat weer uit zwart-wit getekende koeien en een geduldige reiger. De rust die van de herkauwende koeien in de ochtend uitgaat, daalt op ons neer. Mensen hebben iets met koeien. Is het de rust die een koe uitstraalt? Of de onverschilligheid? Want wie of wat er ook kijkt, een koe maalt altijd onverstoorbaar door.

www.beateam.nl

Reageren?
redactie.reizen@wegener.nl

Een rondje fietsen zonder te klimmen

De meeste fietsroutes in Duitsland zijn gestrekte fietsroutes langs een rivier. De Südschwarzwald-Radweg is een uitzondering: een rondje, dankzij een stukje van 12 kilometer met de trein bergop. Je fietst door drie landen.

tekst en foto's **Bert Sitters**

Freiburg ligt op 630 km van Utrecht. Een **rechtstreekse ICE-trein** brengt je in vijf en een half uur uur van Utrecht naar Freiburg, maar in deze trein mogen **géén fietsen** mee. Kaartjes zijn er al vanaf 39 euro per enkele reis. De fiets kan **wel** in de rechtstreekse **CityNightLine** vanaf Nederland naar Freiburg.
Meer over treinvervoer:
www.bahn.com/nl
Reserveren voor de fiets:
www.treinreiswinkel.nl
De geheel bewegwijzerde Südschwarzwald-Radweg is 260 kilometer:
www.suedschwarzwald-radweg.de
Arrangementen met overnachtingen, bagagevervoer en fietsverhuur (ook e-bikes) zijn mogelijk via:
www.original-schwarzwald.de
Voor overige informatie over het Zwarte Woud:
www.schwarzwald-tourismus.info
Duits Verkeersbureau:
tel. 020-6978066,
www.duitsverkeersbureau.nl

Reageren?
redactie.reizen@wegener.nl

Onze fietsen bonken op de keien onder de monumentale Martinstor de oude binnenstad van Freiburg uit naar het egale asfalt van het fietspad langs de Dreisam. Dit riviertje brengt ons geleidelijk naar Kirchzarten, aan de voet van het gebergte. Volgens onze fietsgids gaat de route vanaf hier over 14 kilometer 800 meter omhoog. Dat lijkt toch een beetje te veel aan het begin van een fietstocht, maar gelukkig is er een alternatief: een regionale trein rijdt ieder half uur naar het net over de top gelegen wintersportplaatsje Hinterzarten. De fietsen rollen gemakkelijk door brede deuren op perronhoogte de trein in. Na aankomst valt de Adelaarsspringschans onmiddellijk op: ook in de zomer wordt hier gesprongen. Vanaf dit punt fietsen we vooral naar beneden richting het Rijndal.
Het is moeilijk de uitgebreide vitrine met Schwarzwälder Kirschtorte op het terras aan de Titisee te negeren. De kuurgangers kuieren gezapig over de promenade onder de bomen langs het meer. De kapitein van een salonboot laat zijn scheepshoorn galmen als signaal dat de boot gaat vertrekken.
Bij het Zwarte Woud hoort het geluid van de koekoek. De mannelijke vogels laten zich vanaf hun hoge zitplaatsen regelmatig horen. Ook in de Konditorei van Neustadt worden we verwelkomd door koekoeksklanken. Het vogeltje komt deze keer uit een klok.
Het Hochschwarzwald staat bekend om de koekoeksklokken. In de speciale winkels verspreiden de meest uiteenlopende exemplaren massaal hun klanken op het hele en het halve uur.
Rustiger is het op de voormalige spoorbaan Bähnle dwars door de bossen. Het dal rechts naast ons wordt steeds dieper. Bij Lenzkirch maakte de trein vroeger een scherpe bocht. De diepte ligt nu aan de andere kant. Lenzkirch is trots op de dorpsbrouwerij Rogg. Je kunt er zelfs slapen: in een gastenkamer van de brouwerij of op de camping ernaast. De blaaskapel marcheert door het dorp met een processie erachteraan. Een beeld dat hoort bij het Zwarte Woud. Het bos maakt plaats voor de velden, maar nog altijd fietsen we op ruim 850 meter hoogte, totdat we voorbij Bonnhof het dal induiken van de Mühlbach. Het fietspad voert ons lekker ontspannen langs de rustige kant van het water.
Het dal wordt breder en beneden ons doemt de Rijn op. Aan de overkant ligt Zwitserland. Het grauwe knarst onder de druk van onze banden op het oude jaagpad langs de rivier. Sommige delen zijn bevaarbaar, maar dan begint het water te kolken in een stroomversnelling. Het is de moeite waard even naar Waldshut te klimmen, dat boven de fietsroute uitsteekt. Binnen de stadspoorten lijkt een paar honderd jaar niets veranderd.
Opmerkelijk is het in een vernauwing van het dal gelegen dubbelstadje Laufenburg aan beide oevers van de Rijn. Op het smalste stuk is de Rijn hier slechts 12 meter breed. Vele eeuwen vormden beide delen samen een Oostenrijkse stad, maar in 1801 maakte Napoleon de Rijn hier tot grens. Ondanks deze scheiding voelen de bewoners van het Duitse en het Zwitserse deel nog altijd een gezamenlijke identiteit. De oude brug is alleen toegankelijk voor fietsers en voetgangers. Dit geldt ook voor de langste overdekte houten brug van Europa bij Bad Säckingen.
Bij Rheinfelden steken we over naar Zwitserland. De havenkranen duiden erop dat vanaf hier de Rijn bevaarbaar is tot Rotterdam. Langs de Rijnkade fietsen we naar de Altstadt van Bazel onder de spits van de Munsterkerk op een heuvel: een oase van rust in deze levendige stad. Na Bazel volgt een klein stukje door Frankrijk, maar de Dreiländer fietsbrug brengt ons weer terug langs de Duitse oever langs de Rijn. Het jaagpad voert langs een groene strook. De schepen gaan hier door het Grand-Canal-d'Alsace: net als het meeste Rijnwater. Bij Istein lijken delen van de Rijn bijna droog te staan, maar op andere plaatsen bruist het water kronkelend tussen drooggevallen delen van de bedding. Dit blijken ideale strandjes.
Je kunt de bordjes Rhein-Radweg helemaal volgen tot Nederland, maar onze route buigt bij Neuenburg af richting het gebergte. In het langgerekte dal na Kirchhofen zijn de heuvels gevuld met wijnranken. Klimmen is er nauwelijks bij. Toch maakt het fietspad even een klimmetje, maar op de top ligt de stad Freiburg al weer voor ons. In het geheel autovrije centrum van deze historische universiteitsstad is een uitgebreide keuze aan leuke terrassen om na te genieten. Wij kiezen voor de Münsterplatz.

Hoofdfoto: **De langste overdekte houten brug van Europa bij Bad Säckingen.**

Kleine foto's, van links naar rechts: **Houten brug over de Mühlbach; Rijn bij Bazel; Processie in Lenzkirch; Even uitbakzen met uitzicht over de Rijn.**